

LA COLLITA TARDANA

I. PROEMI

o b r a d o r
e d è n d u m

Pujant per l'aspre camí de la vida
on hi ha les fites dels anys i els decennis,
la seixantena ja era passada
quan, en descriure de lluny el paisatge
de la ciutat de la meva naixença,
jo vaig sentir una dolça cantúria
dins el recinte més íntim de l'ànima.

Ben aviat un esbart em voltava
entre una llum de claror molt intensa.
Eren imatges que als meus ulls venien,
i antics records que tornaven sol·lícits,
i pensaments sobre el món, sobre l'home,
nascuts en hores de lúcida calma.
Tots demanaven com fills amorosos
que els donés forma pel ritme dels versos.
Des de la interna i secreta contrada,
així brollava amb impuls espontani
la correntia abundant i profunda
que té les fonts en la meva infantesa.

Adelerat¹ per uns altres propòsits,
mai no havia donat via lliure
al corrent líric que dintre meu duia,
i amb dura mà m'esforçava a aturar-lo;
però tot sol s'ha obert pas cap enfora,
com un captiu que de cop s'allibera.
L'ànima meva el seu cant rítmic alça,
i jo amb respecte l'escolto i l'acullo.
Per la virtut del corrent de lirisme,
el verger clos ha donat flors i fruites,
i la collita tardana arreplego
en les cistelles del metre poètic.

¹ adelerat *corr. de l'ed.*] adalerat *text imprès.*

Cullo aquests fruits en una hora serena,
 quan veig que el sol lentament ja declina.
 Tardans com són, prou madurs a mi em semblen.
 Sol de tardor, amb or vell ara els daura.
 L'ànima canta, i el cant jo trameto;
 canta per mi, i també per als altres.
 Sota dels mots hi ha el meu cor que palpita
 com en els dies en què jo era jove.
 Ritmes del cor han menat les imatges,
 les recordances, les santes idees.
 I ara presento l'espòrtula lírica
 plena dels fruits del meu hort solitari.
 Si en fos bo el tast, ben content jo estaria.

 ENDREÇA

A tu la meva parla,
 a tu la llibertat,
 a tu, oh Catalunya!
 i a tu lector estimat,
 us porto la collita
 que els anys han madurat.
 Preneu d'aquesta ofrena
 l'amor que hi he posat.

Terra d'exili, gener del 1947